

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

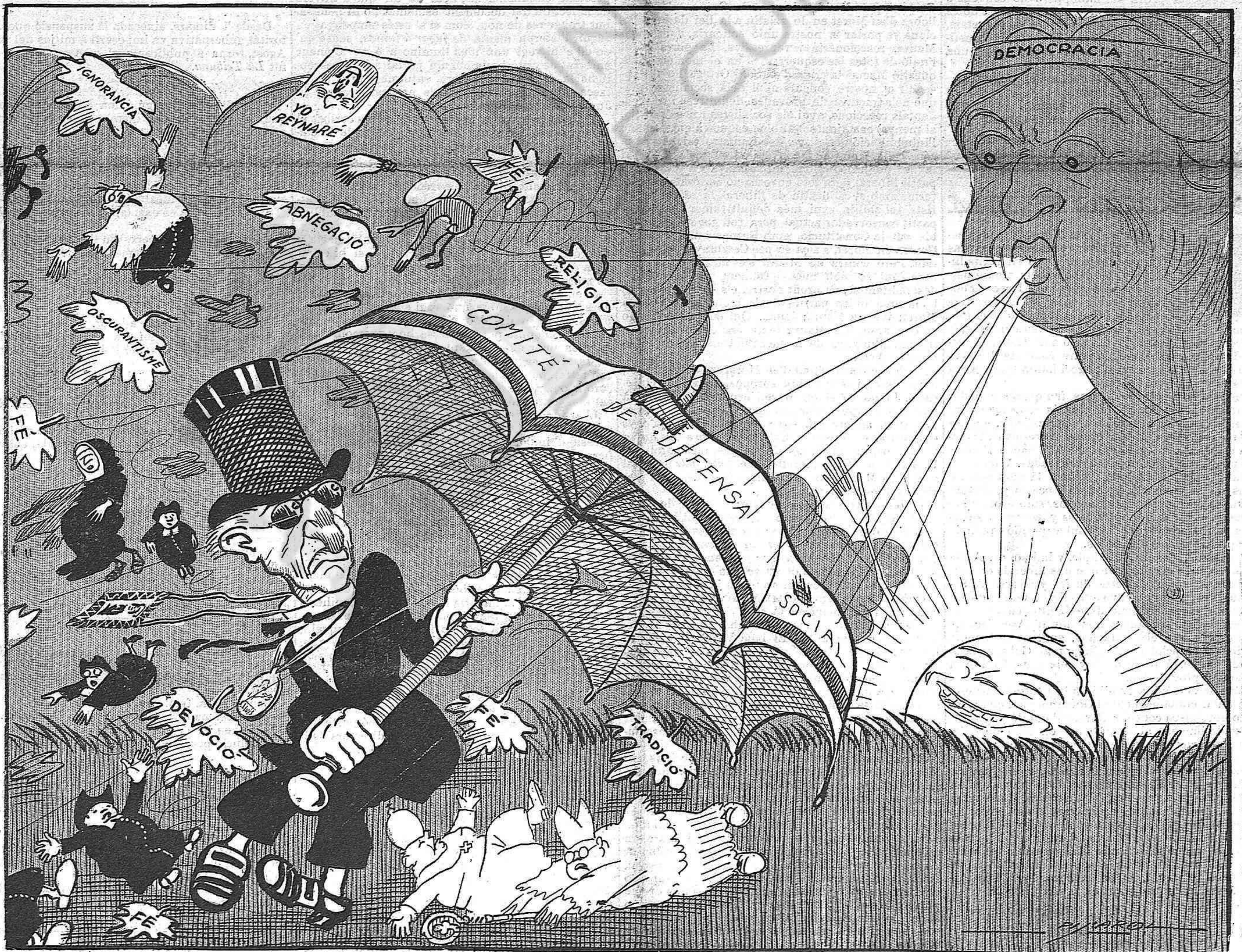
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

Mal temps... per l'obscurantisme

—Quan plou y bufa aquest vent, no hi valen parayguas.

tropas espanyolas ens han causat alguns morts y ferits més. En els darrers dies semblan haver cessat las hostilitats, degut sens dupte al fet d'haver iniciat las negociacions els emissaris del Soldá.

Un nou temporal s'ha desencadenat aquests dies passats sobre Melilla, tornantse á inundar els camps y fentse difícil el servey de convoys. No cal dir las penalitats que aixó causa á las tropas.

El temporal ha obligat á aplassar las novas operacions militars qu' están projectadas y que sembla qu' han de ser las darreras de la campanya.

Han arribat á la península novas remesas de ferits y malalts. Aquests darrers son moltíssims. Segons ha declarat el ministre de la Guerra, el temporal anterior ocasioná un 4 per 100 de malalts, que representa una xifra de més de 2,000.

REPLICHS

Un trágul aquests dies á Madrid, en las regions about se condimenta la sopa boba!

En López Domínguez volia 20 governs civils pels seus amichs. En Montero Ríos ne necessitava 22.

En Romanones no s'accontentava ab menos de 14.

En Melquiades Alvarez n' exigia 18.

Finalment, els ministres, aquest 2, aquell 6, l'altre, un, ne demanavan, entre tots, 34.

Total, 108 governs civils.

Y aquí dels spuros del senyor Moret.

Essent las provincias no més 49, ¿cóm se las havia de manegar pera donar un govern á cada un d'aquests simpáticos aspirants, tots ells molt ben recomenats y tots dignes de consideració y apreci?

Per nosaltres, la solució era molt sencilla. No hi havia més que fer que augmentar el número de provincias fins á 108, deixantlas, naturalment, més petites, y *tutti contenti*.

¿Cóm dimontri una idea tan maravellosa y tan práctica no va acudirseli á don Segimón?

Una comissió del «Centre Monárquich Conservador» de Barcelona va á Madrid á portar una adhesió á n' en Maura.

Y, á tal objecte, se li ha telegrafiat demanantli hora.

¿Qué 'ls ha respost, don Antón?

S'ignora; però creyém que difícilment els podrà servir, ja que 'l destronat President té las horas contadas.

Y si 'ls en dedica alguna será una hora tonta...

Qu' es l'única adequada pera rebre tontos.

Dels 545 arcaldes nomenats per l' infaust La Cierva sols n' han dimitit 35.

Els altres 510 no deuen tenir la idea conservadora prou arraigada y segueixen en el seu lloch esperant que 'ls en treguin.

Vetaquí uns tipos que avuy son lliberals y demá serán republicans per la rahó de la *sinrazón*, qu' es la que domina en els consistoris.

La qüestió es no deixar la vara de las mans, ni 'l morralet de la boca.

Llegim:

«El día de Tots-Sants, els veterans carlistas del carrer de Tallers varen resar un rosari cantat.»

Aixó sí qu' es pitjor que un aprenent de violí.

Si comensan aixís, pobres vehins, ja 'ls planyo.

Ab tot, per contrarrestar la plaga dels rosaris cantats, els aconsello un medi eficaç y únich:

Que lloguin una minyona admiradora del garrotín.

Don Alejandro sembla que té empenyo en presidir la sessió de reobertura de la seva estimada *Casa del Pueblo*.

Peró no vindrá mentres els barcelonins disfrutém de lleys excepcionals.

Perque diu que pera fer el discurs que 'ns ha d'engagar, necessita que 'ns alsin la suspensió de garantías.

Lo qual vindrá á constituir dugas alsadas...

Una de suspensió y un'altra de camisa.

Parlant en Moret de l' arribada d' en Lerroux á Madrid, ha dit que no tenia cap importancia, cosa que á nadie puede extrañar, pues viene á España cuando la libertad brilla en todo su esplendor. (Textual.)

Y donchs, ¿qué 's pensava? ¿Que vindría á l' hora del perill? Sembla extrany que don Segimón, coneixent tant á Don Prudencio, fassi aquestas declaraciones!

Pera fer més comprensible l' idea, en Moret ha fet aquesta semblansa:

«Si en una habitació cerrada se enciende una cerilla, el resplandor que producirá ésta será grande, pero será insignificante si la cerilla se enciende en pleno día, con balcones y ventanas abiertas á la luz y al aire. Eso mismo es lo que ha ocurrido ahora.»

De manera, que segons el president del Consell, en Lerroux per ell ja no es més que una cerilla, ab tot y que ell 'l admirava alashoras de la tea.

Deixem temps al temps, que en aquest món tot s' acaba, y no hem de tardar á veure com el mateix Moret el creará no més un mitja-cerilla á n' en Lerroux.

Nosaltres els catalans, que sabem lo que vol dir aixó d' esser mitja-cerilla, fa días que á Don Prudencio no 'l tenim per altra cosa.

Pera avuy dissapte en Cambó té anunciada la seva conferencia á la Lliga Regionalista. En el cas de que 'l discurs se fes massa llargh, se suspéndrá l' acte y continuaré l' endemá diumenge. Es á dir, ani-

Sant Pere Giner

—Aquí us porto las claus. Torneu á obrir, y que sigui pel bé de tots.

rá per seccions, com las mesas electorals... y els teatros de género chico.

Lo que la Lliga hauria de fer, pera no abusar tant de la paciència dels seus socis, es amenisar l' acte ab sessions cinematográficas ó números de *variétés*. Quatre disbarats d' en Cambó y uns *couplets* d' en Pepe Marqués; quatre disbarats més, y un quènto alegre explicat per en Puig y Cadafalch; quatre disbarats més y una entrada cónica de l' Agulló y en Casellas dihent xistos d' en Morató.

Y si ni així la gent se divertia, podrian fer parlar á don Narcís Oller.

El Mundo, de Madrid, demana á n' els lliberals que exposin á n' el país el seu programa, obligació que diu que tenen tots els partits al pujar al *candelero*.

¿No li sería igual á n' *El Mundo* que en lloch de programa li exposessin una altra mena d' imprés, els lliberals? Per exemple: las facturas del sastre, de la patrona ó del sabater ó la carta del fondista?

ACUDITS

La senyora, al entrar á la seva habitació, sorprén á la criada que s' está empolvant.

—Desvergonyida!—exclama.—Es dir que t' serveixes de la meva bronja, per posarte polvos...

La criada, ab tota tranquil·litat:

—Oh, no 's cregui que 'm fassi escrupul, no senyora!...

Una dama feya visita á un artista conegut que estava pintant un angelet.

—¿Cóm es—va dirli—que quan pinta un ángel, sempre 'l pinta ab ulls y cabell negre?

El pintor, á cau d' orella:

—Aviat ho comprendrá... Es que la meva dona es rossa.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Pere E. (a) Lo valent de l' Argentina, M. Masó, Escarpintoy de la Noya, Joseph Casas (a) Esparteret Petit, P. y M. Corticans (a) Llegendors de LA CAMPANA, A. B. C., Ramón Valls, Jaume Marcé, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, S. Tañá, J. Balcells, S.

gué, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona y Joseph Sadurní Mas de los Valls: No més que passadoras.

Caballers: E. M. V.: Té un interés molt local.—Ricart Solé Cos: El seu himne á n' en Moret no 'ns ha convenut; es massa ditirámich.—J. B. y R. Rebut el sonet. S' agraeix de debó.—S. Odrec: Els seus cantars son de lo més dolent que corre. Vegi's, sinó, la mostra:

Per una Pepeta daria un quarto,
per una Roseta un milló
y per tu Riteta daria
ma vida, qu' es lo milló.

Nó, nó... crégum lo milló es que ho deixi corre, ó qu' escrigui no més que per solas de vosté mateix.—A. Pit: Un parell d' epitafis, y gracias.—Ramón Valls: S' ha de comensar per l' ortografía, quan se vol fer quelcom de profit. No vulgui entrar per la finestra, com fan alguns que no arribaran may enlloch.—Fidel Delfí: Tantas merceds.—Josep Casanova: Ab las quatre primeras raitillas n' he tingut prou:

Vos batg á contar señors
tu que m ba passar un die
cuant molt fort plovie
ab el tren mixto d' Arbós.

Donchs no 'ls hi contaré, perque m' hi oposo en nom de la sintáxis y del sentit comú... Y prou!... Prou d' aquest coll!—Andreu Grau: No 'ns recordém ja de quinas *quinillas* ens parla, però li asseguro que si estavan á l' altura de las d' avuy, lo més probable es que anessin de pet á la panera.—Pere Gravat: Sí, senyor!... Justa la fusta! Vosté ho ha dit: es ignoscentona, infantil, banal, inspidada, trivial y abracadabrant.—Noy Francisquet: No 'ns convé, per lo estemporánea y per otras causas.—El Noy de la Selva: Li aconsello que s' encarinyi ab un altre género de literatura. Aixó dels *pensaments* no més els poden escriure els grans homes com en La Cierva ó en Narcís Oller.—Cassius: Mirarém de ferli *cabra*.—Alfred Pascual: Els seus versos podran ser alló que 's diu *sentidets*, però no enclouhen ni mica d' originalitat. Ademés, vosté s' abona ab las asonancias, y aixó no pot abonarse.—Pep Cistellé: Aixó ja va millor, pero encare no va prou com ca pera esser presentat á la pública sanció.—B. M. y B.: Com que dels dos sonets, n' hi ha un d' aprofitable, si hi ha espay, se publicaré.—A. J. P.: ¿Quina cosa més insulsa es la seva amorosa!... Sembla una pastoral del bisbe nou.—J. B. (a) Un Aprenent de Ministre: No hi arribarà pas.—Un Paveró: Els epitafis, si no son molt xistosos, resultan fúnebres.—C. Vila: Vosté deu ignorar qu' en las provincias de Barcelona y Girona continúan sospesas las garantías.—Joseph Bartolí: Donchs, sí, senyor... Es una garrafalada de las grossas, y va de dret á la panera.—Lysies: Es tant poca cosa, que casi no es res.—Celestí Dupont: No 'ns té utilitat.—Ll. Barceló y Bou: La primera part ens agrada molt més que la segona. Per lo tant, permetém que la publiquém sola.—F. Vidal: Els dibuixets son d' aprenent. Quan sigui fadrí major, ja 'ns avisarà.—J. Llangueras Urpina: Segurament sería perque no va agradarnos, y com que del nostre gust en dispõem nosaltres mateixos, y no 'l supeditém á cap academia... Vet' aquí l' enigma solucionat.—Rafel Planes Tolosa: Quina tendresa descriptiva que 'm gasta!

D' entre mitj de l' espigada
n' ix un tíu-rítu-tíu tíu...

Sembla talment de Na Dolors Monserdá de Maciá. Ep! Aixó no vol dir que careixi d' originalitat. Me refereixo al estil.—Joseph Salats: Son pobres y incorrectes.—R. M.: Fugi, home... queda dispensat! Y ara!... Hont som?... Com si 'ns coneguessim d' avuy!...—P. Campins Mogas: Vaja... vingan dos epitafis!

Jau ana qui mort
un que 'm vida era burot.

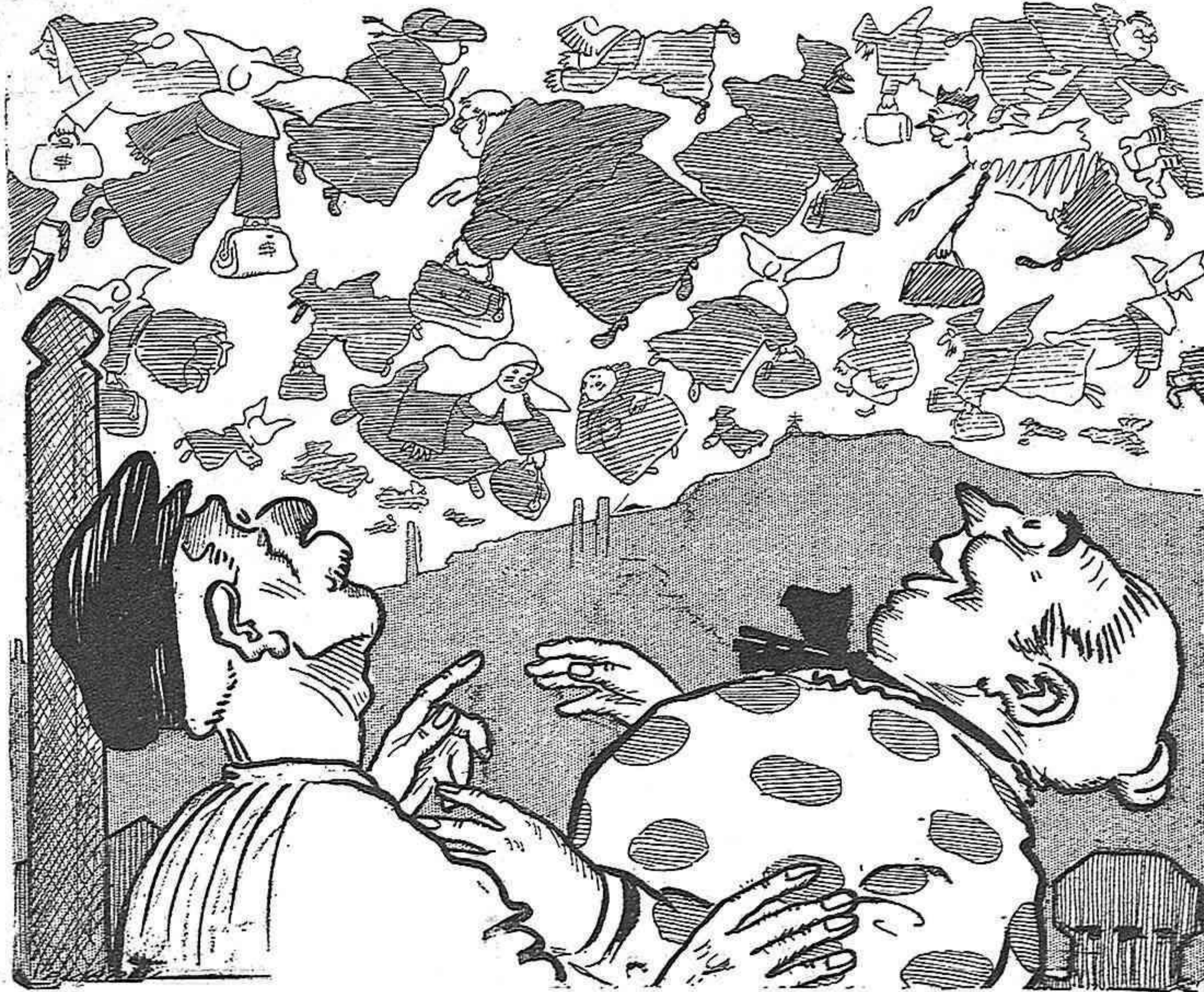
Ana quell nincho tan alt
iha 'n tarrat un municipal.

Y ara hi vindria bé aquella célebre frase: *Ni están todos los que son, ni son todos los que están.*—Vicens Bertrán y Codina: Si 'ns sobra temps pera ferli algun retoch y no 'ns falta espay pera enquirirlo, podria ser que sí.—Eduard A. Pujulá: Impossible.—Joan Antich Pugná: No convé.—Andreu Grau: Ha fat tart.—E. P.: Lo mateix li diuh.—R. Porón: Igualment.—P. Corticans: No serveix.—F. Torrell: Creyém poderlo insertar dintre de poch.—H. Z. H.: Es fúix.—Manel Noel: Mercés.—Hernani: Aixó, senyor Hernani, resulta estemporani.—Maco: Farém els possibles per complaurel.—Antoni Obach: No, senyor; aixó ja passa de picant. Aixó es senzillament brut.—M. Alerany: Magriscolis.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleuz y C.

¡Quina nuvolada!

—Noya, jo no sé si venen,
si venen ó si se 'n van.